

ὅτι ἡ ὁστέωσις αὐτῇ τῶν ἐπιφύσεων· ἡ τελεία συνένωσις δηλαδὴ πρὸς τὴν διάφυσιν, συμβαίνει καὶ κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἔγδοον ἔτος εἰς τὴν κάμηλον, εἰς τὸν ἵππον τὸ πέμπτον, εἰς τὸν βόυν καὶ τὸν λέοντα τὸ τέταρτον, εἰς τὸν κύνα τὸ δεύτερον, εἰς τὴν γαλῆν τὸν δέκατον ἔγδοον μῆνα, εἰς τὸν ἰνδικὸν χοῖρον τὸν ἔξδομον κτλ. Παρεδέχθη ὅμως ἔτι ἡ πλήρης ὁστέωσις τῶν ἐπιφύσεων περιέχεται πεντάκις εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς. Ζῇ δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος περίπου 100 ἔτη, ἡ κάμηλος 40, ὁ ἵππος 25, ὁ βόως καὶ ὁ λέων 20, ὁ κύων 10, ἡ γαλῆ 9—10 κ. ο. κ.

Ἔχομεν οὕτω χαρακτηριστὰ ὁρισμένον ὅστις παρέχει εἰς τρόπον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον βέβαιον τὴν διάρκειαν τῆς αὐξήσεως, καὶ αὐτὴ ἐξ ἄλλου παρέχει τὸ ὅριον τοῦ βίου.

Πάντα τῆς ζωῆς τὰ φαινόμενα συνέχονται μεταξὺ τῶν δι' ἀλληλουχίας τοιαύτης, ὥστε ἡ μὲν διάρκεια τῆς ζωῆς δίδεται ἐκ τῆς διάρκειας τῆς αὐξήσεως, αὐτὴ δὲ πάλιν ἐκ τῆς διάρκειας κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς κινήσεως. Ἡ κυοφορία τοῦ κοινίλου ἐπὶ παραδείγματι διαρκεῖ τριάκοντα ἡμέρας, ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ ἐννέα μῆνας, ἡ τοῦ ἐλέφαντος δύο σχεδὸν ἔτη!

***

Ὁ Ἄλλερ παρεδέχετο, ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ ὁρισθῇ τὸ φυσικὸν καὶ κανονικὸν ὅριον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, δύναιται νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ μέχρι διακοσίων ἔτων! Ἐλάμβανε φαίνεται ὑπ' ὄψιν ὡς ἔσχατον τέρμα τῆς αὐξήσεως τὸ τριακοστὸν ἔτος ἐπὶ ἑξ ἢ ἑπτὰ.

Τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἐστήριξεν ὁ Ἄλλερ ἐπὶ παραδειγμάτων μακροβιότητος, τὰ ὅποια συνέλεξε καὶ εἶχε καταρτίσει ἐν εἰδὲι στατιστικῆς. Περισσότερα τῶν χιλίων ἀπὸ 10—100 ἔτων, ἐξήκοντα ἀπὸ 110—130, δέκα πέντε ἀπὸ 130—140, ἑξ ἀπὸ 140—150 καὶ δύο μέχρις 180 περίπου ἔτων!

Πρὸς ἀπέδειξιν τῆς γνώμης τοῦ Ἄλλερ παραθέτομεν περιπτώσεις τινὰς ἐκτάκτου μακροβιότητος, τῶν ὁποίων τὸ κύρος κατὰ τοὺς φυσιολόγους καὶ ἱστορικοὺς εἶναι ἀναμφισβήτητον.

Ἦ Θωμᾶς Παρρέ, βρεττανὸς τὸ γένος ἐκ Uhrpshire, ἔζησεν 152 ἔτη. Ἰδὲ 120ὸν ἔτος τῆς ζωῆς του ἐνυμφεύθη ἐκ νέου χήραν τινὰ διατηρήσας πάσας τὰς δυνάμεις του καὶ ἐργαζόμενος μέχρι τοῦ 130 ἔτους. Ἔζη δὲ εὐτυχῆς καὶ ἄγνωστος μέχρι τοῦ 152ου, ὅτε ὁ κόμης Surreg, ἐπισκεπτόμενος τοὺς ὑποτελεῖς καὶ τὰ κτήματά του, ἀνεῦρε καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Λονδῖον, ἐπειδὴ πολὺς λόγος περὶ αὐτοῦ ἐγένετο. Κατὰ τὴν παρουσίασιν τοῦ Παρρέ ἐνώπιον Καρόλου τοῦ Α' ὁ Βασιλεὺς τὸν ἠρώτησε: « Διὰ νὰ προχωρήσῃς εἰς ἡλικίαν ἀπίστευτον, τί ἔκαμες περισσότερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; » Ὁ γέρων ἀπεκρίθη ταπεινῶς: « Ἐσκληραγωγῆθην περισσότερον ». Ἐκτότε ἔζησε διὰ βασιλικῆς δαπάνης καὶ, ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως ἠναγκάσθη νὰ μεταβάλλῃ βίον καὶ ἕξεις, ἀπέθανεν εἰς τὸ Λονδῖον τὴν 15 Δεκεμβρίου 1635 ἐκ δυσπείας καὶ ὄχι ἐκ γήρατος! Ἐτάφη δὲ κατ' ἐξαιρετικὴν τιμὴν εἰς τὸ Οὐϊστμίνστερ, ὅπου ὡς γνωστὸν θάπτονται οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας. Ἐγένετο δὲ ἀνα-

τομὴ ἐπὶ τοῦ πτώματός του ὑπὸ τοῦ περικλεοῦς Ἀρθεῦ, καὶ εὐρέθησαν ὅλα τὰ ὄργανά του ἐν καλῇ καταστάσει καὶ μὴ παρουσιάζοντα βλάβην τινά, ἀφ' οὗ οὕτε αἱ πλευраὶ τοῦ θώρακος ἦσαν ἀπεσπασμέναι· ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ἡδύνατο ἐπὶ πολὺ νὰ ζήσῃ. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἔζησεν 127 ἔτη, μία δὲ τῶν ἐγγονῶν του ἐτελεύτησεν ἄγουσα τὸ 103 ἔτος.

Ὁ ἐξ Οὐγγαρίας Πέτρος Κζάρτων ἀπέθανεν τὸ 1. 24 εἰς ἡλικίαν 185 ἔτων. Ἀφῆκε υἱοὺς ἐν ὀρφανίᾳ, οἵτινες εἶχον ἡλικίαν, ὁ μὲν 155 ἔτων, ὁ δὲ νεώτερος 97 ἔτων!

Κατὰ τὸ ἔτος 1750 εἰς συμπατριώτης καὶ σχεδὸν ἡμῆλικος τοῦ Κζάρτχ ὀνόματι Μπέθεν ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 172 ἔτων καὶ κατέλιπεν υἱὸν 115 ἔτων.

Ὁ Ἰωσήφ Σούριγκτων ἐκ Νορβηγίας ἔζησεν 160 ἔτη καὶ αἰσθανθεὶς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἐγγίζον, ἐκάλεσε τὴν οἰκογένειάν του καὶ διεμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του. Εἶχεν ἀκμαίᾳς τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις, ἐξεμέτρησε δὲ τὸ ζῆν κατὰ τὸ ἔτος 1799. Ἐγκατέλιπεν εἰς χηρίαν τὴν τρίτην του σύζυγον, νέαν σχεδὸν εἰσέτι καὶ υἱοὺς τῶν ὁποίων ὁ πρεσβύτερος εἶχεν ἡλικίαν 103 ἔτων.

(Ἐκ τῶν τοῦ Γεωρ. Λαμπρινοπούλου).

Η ΠΕΙΡΟΣ

[Ἐκ περισπουδάστου ἀρθρου περὶ Ἠπειροῦ τοῦ Κ. Ν. Καζάκη δημοσιευθέντος ἐν τῇ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένῃ «Hellenisme», ἀποσπώμεν τὰς ἐξῆς περικοπὰς].

ΠΟ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ Ἠπειρος εἶναι Ἑλληνική. Ἐκεῖ ὑπῆρξε τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν κέντρων τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Πανελλήνιος Ζεὺς ὀνομάζετο Δωδώνιος καὶ Ἠπειρώτης. — Ἀναμφιδόλως ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς οἷος ἀνεπτύχθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν Πελοποννήσῳ, ἐν Ἰωνίᾳ, ἐν ταῖς νήσοις καὶ τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι δὲν ἐξεδηλώθη ταχέως ἐν Ἠπείρῳ. Τοῦτο δὲ διότι ἡ χώρα ἐγεινίαζε πρὸς βαρβάρους λαοὺς ἐγκαθηδρυνέντας πρὸς βορρᾶν αὐτῆς καὶ μετὰ τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι τῆς εὐρίσκοντο εἰς διηνεκὴ ἐμπόλεμον κατὰστασιν μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Πύρρου. Ἐν τούτοις ἡ ἱστορία τῆς Ἠπειροῦ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἔταν ἡ ἰσχὺς τῶν Ἑλληνικῶν δημοκρατιῶν ἥρχισε νὰ δῶν κυρίως καθ' ἣν ἐποχὴν ἠῦξανε ἡ τῆς Ρώμης, ἡ Ἠπειρος μόνῃ, ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ βασιλέως τῆς Πύρρου ἐνεδάρκην τὴν ῥώμην τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὡς δὲ δικαίως παρατηρεῖ ὁ Γερμανὸς ἱστορικὸς Draysen, « ὁ Πύρρος ἦτο, ὁ τολμηρότερος καὶ εὐτυχέστερος στρατηγὸς τῆς ἐποχῆς του. Οἱ λαοὶ τῶν ὁποίων ἤρχεν ἀφ' ἐνὸς μὲν εὐρίσκοντο ἐν πλῆρει αὐξήσει πληθυσμοῦ ἀφ' ἑτέρου δὲ διετήρουν τὴν ῥώμην καὶ εὐεξίαν τὰς ὁποίας ἐν

Μακεδονία ὁ Φίλιππος, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοί του εἶχον ἐξαντλήσει. Ὁ λαὸς οὗτος ἐξ ἐλευθέρων καὶ εἰρηνικῶν γεωργῶν συγκεκροτημένος ἀπετέλει φάλαγγα στρατιωτικὴν... Ὅποια θὰ ἦτο ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἐὰν ὁ ἐκ Μακεδονίας ἐκπολιτιστὴς τῶν Ἀσιατικῶν λαῶν διηυθύνετο πρὸς τὴν Δύσιν ἀντὶ νὰ λάβῃ τὴν εἰς Ἀνατολὴν ἀγρῶσαν; Ὑπάρχουσιν οἱ διατεινόμενοι ὅτι ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπεχείρει νὰ μεταφέρῃ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Δύσεως, ἄλλως ὕγειων καὶ ρωμαλέων ἢ Ἑλληνικῇ ἰδέᾳ θὰ ἐπέφερε καρποὺς εὐγενεστεροὺς καὶ διαρκεστεροὺς, ὁ δὲ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς θὰ ἐνισχύετο, καὶ θὰ ἐπαυλοῦτο. Δυστυχῶς ὅσον ἔνδοξοι καὶ λυσίτελες τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἀνθρωπότητι καθόλου καὶ ἐὰν ὑπῆρξαν αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, αἵτινες διέδωκαν ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἥτις εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους θαυμασῶς ἐξυπνήθη καὶ διηυκλίνετο τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα δὲν ἠδυνήθησαν ἐν τούτοις νὰ παρασκευάσωσιν ἀρχοῦντως ἑδάφος γόνιμον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἰδέαν. Ὁ τότε ὡς καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων καὶ Σελευκιδῶν ἀνατολικὸς κόσμος ἐξηκολούθησε νὰ διατηρῇ τὸν ἀρχέγονον αὐτοῦ χαρακτῆρα τὸν ὅποιον ἡ ταχεῖα διάδοσις τοῦ κατακτητοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ.

Ὅ,τι ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν συνέλαβεν ἠδυνάτο ἰσως νὰ πραγματοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ Πύρρου, ὅστις καίπερ μὴ πεποικισμένος διὰ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ μαθητοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους ἦτο ἐπίσης μέγας νοῦς. Πιθανῶς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου ἐὰν μὴ εἶχε νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τῆς καταπληκτικῶς αὐξανούσης ἰσχύος τῆς Ρώμης νὰ ἐπεχείρει τὴν κατάκτησιν τῆς Δύσεως.

Κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῆς Ρώμης ἡ Ἡπείρος διαμένει Ἑλληνικῇ. Τὸν χαρακτῆρα τούτον θὰ διατηρήσῃ καὶ ἐν τοῖς μετ' ἑπειτα χρόνοις, χωρὶς ποτὲ νὰ φανῇ ἐπιλήρησιν τῆς παραδόσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

... Διάφοροι σχολαὶ καὶ βιβλιοθῆκαι ἀνεγείροντο εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἡπείρου χάρις εἰς τοὺς ἐν Ἑνετίᾳ πλουσίους Ἡπειρώτας. Τέλος, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ XVIII αἰῶνος ἰδρύετο ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἰωαννίνων ἐν ἣ ἔμελλε νὰ διδάξῃ ὁ διάσημος Εὐγένιος Βούλγαρις.

Οὕτω συνετελεῖτο τότε ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ἔθνους, ἐν τῇ ὁποίᾳ σπουδαιότητι θέσιν κατεῖχον αἱ ἐπιστῆμαι καὶ ἰδίᾳ ἡ ἱατρικὴ. Τὰ Ἰωάννινα, πρωτεύουσα τῆς Ἡπείρου ἦτο τὸ κέντρον τῆς πνευματικῆς κινήσεως καὶ δυνάμεθα ἀδιστάκτως νὰ εἰπώμεν ὅτι εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὁ Ἑλληνισμὸς ὀφείλει κατὰ μέρος τὴν ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν.

Αἱ σχολαὶ τῶν εἰς ἃς ἀθρόα συνέρρεε πανταχόθεν ἡ μαθητιῶσα νεολαία ἦσαν ἀνώτεραι καὶ αὐτῶν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. « Εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων, λέγει ὁ ἱστορικὸς Κούμας, ὀφείλει ἡ Ἑλλὰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς οἱ μαθηταὶ δὲ τῶν σχολῶν τῆς εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐδίδαξαν ἀργότερον εἰς Μέτσοβον, Τρίκαλα, Λάρισα, Θεσσαλονίκην, Ἀδριανούπολιν, πόλεις τῶν ὁποίων τὰ σχολικὰ ἰδρύματα ἀνηγέρθησαν

μετὰ τὰ τῶν Ἰωαννίνων. Παρ' αὐτῶν δὲ τὰ γυμνάσια τῶν λοιπῶν κέντρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ αὐτῆς τῆς Κων/πέλεως ἐδανείσθησαν τὴν ἐπιστημονικὴν διδασκαλίαν. »

Ἐκ τῶν Ἰωαννίνων μετεδίδοντο τὰ φῶτα εἰς τὰς λοιπὰς ἐστίαις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ δὲ ἐπίδρασις τῶν ἐγένετο τέλος αἰσθητὴ καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Ἀλβανίαν καὶ Κέρκυραν αἵτινες ἐπὶ μακρὸν ὕψισταντο τὴν Ἰταλικὴν ἐπιρροήν. Συνελόντι δ' εἰπεῖν μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ Ἡπείρος διετέλει τὸ σπουδαιότερον κέντρον τοῦ ὑποδοῦλου Ἑλληνισμοῦ. Ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῆς Ἡπείρου, τῶν σχολῶν τῆς, τῶν γενναιωδῶρων ἰδρυτῶν τῆς τὸ ἔργον τῆς Ἀναγεννήσεως θὰ ἀπέβαινε δυσχερέστερον.

Ἡ Ἡπείρος οὐ μόνον ἐν τῇ πνευματικῇ κινήσει κατέχει περιφανὴ θέσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν εἰς ἃ διεκρίθη. Ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τοῦ ἀναγεννομένου Ἑλληνισμοῦ, τὸ Σοῦλι διεκδικεῖ ἐνδοξοτάτην θέσιν. Τίς ἀγνοεῖ τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ Σουλίου, καὶ τοὺς μαχητὰς οὓς παρέσχε κατὰ τὸν ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα.

Π. Α. Π.

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΤΕΧΝΑΙ

Κρίσεις τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Χρόνου» διὰ τὸν ἡμέτερον Σύλλογον. — Ἐλάδομεν τὸ ἐνδέκατον φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ «Νέα Ζωή», ὄργανον, ὡς γνωστόν, τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ὑμῶνιμου Φιλολογικοῦ τούτου κέντρου τὸ ὁποῖον παρακολουθοῦμεν, ὡς εἰκός, μετὰ πλείστου ἐνδιαφέροντος, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μας τοῦτο δικαιολογεῖ ἡ ἑώρατα βάσις, ἐφ' ἧς ἀρχήθην ἐθεμελιώθην ἡ «Νέα Ζωή». Οἱ ἰδρυταὶ τοῦ ἀξιολόγου τούτου φιλολογικοῦ κέντρου εἶναι συγχαρητηρίων ὑπέρτεροι, ἔχουν ὁμῶς ἀνάγκην ἐνθαυρύνσεων ἐκ μέρους πάντων τῶν ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον διεσπαρμένων φιλομούσων ὁμογενῶν, οἵτινες θὰ ἠδύκουν τὴν φιλεμονσίαν τῶν, ἐὰν μὴ κατέκτων τὸ περιοδικὸν τοῦ Σύλλογου, περιοδικὸν ὅπερ κοσμοῦν ἀρίσται πράγμαται, ὑπὸ τῶν ἐγκρατεστάτων Ἑλλήνων ἐπιστημόνων συγγραφεῖσαι καὶ ἀποσκοποῦσαι τὸν κοινῶφελὲς πλουτισμὸν τῶν γγώσεων τοῦ ἀναγνώστου. Ἐπὶ τοιαύτας ἐθνωφελεστάτας βάσεις ὁρῶν ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φιλολογικὸς Ἑλληνικὸς Σύλλογος «Νέα Ζωή», ἐπέστυρεν ἤδη τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν Παροικίων, παρ' ὧν ἀπεκδεχόμεθα δικαίαν ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποστήριξιν.